

Ге Орій

ПОДОРОЖ ЛОВЕЛАСА

РОЗДІЛ 1

Після недремної робочої доби, немов зміюка шкіру, стягую робочий одяг. Залишається помитися і зодягтися у чисте. Я стомлений. Як почалися з учорашнього дня болти-гайки, лише о шостій сьогоднішнього ранку закінчилися. У нас завжди так: чим більше віддаєшся роботі, тим більше на тобі катаються. Але я не скиглю. Я просто констатую факт. Валерка, щоб не залишитися понаднормово, прикрився жінкою й дитиною, я ж, неодружений і не хворий.

Я знаходжуся у кімнаті, що слугує працівникам нашого холодильно-компресорного цеху за роздягальню, їдальню, та місце відпочинку чергового. Сиджу на довгій лаві, за великим столом, що чимало міг би розповісти про наше життя-буття. Збитий з міцних дощок якимось народним умільцем, крім усього іншого, стіл слугує за місце для спання, і «спілкування» з жіночою половиною людства, адже у цеху працює чимало молодих-неодружених.

Чому для спання і «спілкування»? Тому, що на нашому роздовбаному дивані, можна ненароком

наштрикнулися на залишки пружини. І це, при кінці двадцятого століття, коли навалом недорогих меблів, на будь який смак. Та керівництву наплювати. Навіть начальник цеху кілька разів наштригувався, та лише матюкався і пів-пляшки зеленки з аптечки використав на причину місце.

Я занотовую у службових журналах зроблене і події пройдешньої зміни, щоб здати чергування прискіпливому Дмитровичу. Пишу, а руки трясуться, немов у алкаша — і це у двадцять вісім років. Одне тільки радує — з сьогоднішнього дня, я у відпустці! Отже, посилаю всі проблеми подалі й на відпочинок.

Нарешті завершив із писаниною. Можна йти — відсипатися.

Дмитрович з хлопцями бадьоро перевдягаються, а я продовжую сидіти немов прикутий до лави.

— Наш роботун так запрацювався, що й додому йти не хоче, — підколнує Грицько. — Може, Дмитровичу, я не буду перевдягатися? Краще за цього трудоголіка я все одно не спрацюю...

Дмитрович жартома штурхонув Грицька у плечі.

— Давай, давай — роздовбай! Перевдягайся! Нам ще пощастило, що на зміну Віктора випав найбільший кусінь роботи, бо крутив би й ти болти-гайки до завтрішнього ранку.

— А я б, на місті Віктора, залишився, — не вгавав Грицько. — Повертатися у холостяцьку квартиру така нудота. По собі знаю.

— Нічого. Скоро і його якась краля захомутає, — підморгує мені Дмитрович. — Вірно кажу? Пора визначатися — тридцятник на носі.

— Еге ж, — в'яло мотаю головою.

— Оце якраз його основна проблема! — зареготав Грицько. — Спробуй визначитися коли навколо товпляться одна одної краща. Он, минулої зміни, дзвонить якась: — Вітю можна до телефону?

— Грицько вдало скопіював дівчачий голос. — Довелося розкрити секрет, коли наш ловелас працює. Я тобі не зашкодив?... — Це вже до мене.

— Все в нормі, — вичавив я, змусивши себе підвестися. — І як ви тільки витримуєте цього ляскотуна!

— Для контрасту і такі треба, — весело відповів Дмитрович простягаючи на прощання руку.

— Бажаю добре відпочити.

— Не буде йому доброго відпочинку бо відпускнуго могорича не поставив! — у слід мені горлає Грицько. Та я вже був за дверима і зітхнув з полегшенням. Добре, що у моїй зміні такого балабола нема. Хоча, якщо відверто, Валерій не поступиться йому ні трохи у цьому. При кожній

зустрічі, аж іскри викрешують приколами один з одного. Та до Валерки, за шість років у одній зміні, я вже звик, а до цього гицеля, не знаю, чи й зміг би.

Втома начебто трохи попустила. Видно зарядився Грицьковою енергетикою. У тролейбусі навіть стрільнув очима по бокам. Мені іноді подобається затриматися поглядом на якій-небудь симпатульці, чекаючи на реакцію. Якщо усміхнеться у відповідь — можна підійти і продовжити спілкування. Таким, нехитрим способом, частенько відбувалися досить цікаві знайомства. Проте цього разу, чи вигляд у мене надто змучений, чи з якоїсь іншої причини, але зворотнього зв'язку не відбулося. Хоча я від того не дуже засмутився, бо на горизонті замаячів мій будинок, а значить, попереду бажаний відпочинок.

Однокімнатка зустрічає мене холостяцьким незатишком. Взагалі-то, я не розстібай — інколи, якщо є настрій, лад у квартирі наводжу. Особливо у ті дні, коли тут не ночує Мілка — Горошинка, котрій завжди катастрофічно не вистачає часу. «Горошинка» до речі, придумав я. Сталося це, коли вперше зустрів невеличке кругленьке створіння, з короткою зачіскою і незрозуміло: сірими, чи зеленими очима, та щічками-пампушками. Одразу ж відмітив і суперактивний темперамент, що вже другий рік створює у моєму житті вулканні обставини. Взяти хоча б учорашній ранок. Я на

зміну, вона в університет — зрозуміло поспішаємо. Але прибратися ще встигаємо, коли б їй не «закортіло».

...Після ліжка, швиденько по каві та скибці батону з сиром і вже на ходу завершуємо одягання. Відверто кажучи я краще б оті півгодини полежав у солодкій дрімоті, але Мілка чи то вчитала, чи десь почула, що перед відповідальним заліком обов'язково потрібен інтим. Як не відбрикувався, та дівчисько уміє досягти свого. Якщо відверто — останім часом, це мене вже починає дівставати бо хочеться врівноваженості якоїсь у відносинах. Може з тієї причини, почав зустрічатися з Ніною. Напевне закортіло протилежності.

Ніна зовсім інша. У неї все склалося — закінчила медінститут, працює лікарем. Худорлява, зростом майже як я, під метр вісімдесят, з видовженим, гарними рисами обличчям. Я жартома навіть запитав: чи не з Кавказу її, карооку, сюди занесло. Ні, відповіла сміючись, — корінна киянка.

У Ніни двокімнатка і ми частіше зустрічаємося там. Горошинка, до речі, відчула появу ще однієї постійної подруги, і, навіть влаштувала темпераментну сцену. Подебатувавши годину-півтори зійшлися на тому, що ми не чоловік і жінка, і будь-якої миті (за власним бажанням) можемо розбігтися.

Хоча після тієї розмови Мілка почала

боротися за мене, а може мені так здалося? Проте, на столі почали частіше з'являтися: сало, гуска або курка — батьки Горошини живуть в селі, десь на вінничині. А одного разу, (це був вчинок!), навіть випрала мою білизну!

Отже, у мене проблема! З Мілкою ми більше року зустрічаємося. Притерлися так би мовити, хоча вона й непередбачувана. З Ніною ж спокійніше, не дивлячись на її кавказьку зовнішність. Тож, якщо не брати до уваги інших короткочасних знайомств, можна зупинитися на одній з них і навіть одружитися. Хоча до останнього часу, на слово «одружитися», у мене виникала стійка алергійна реакція, але ненав'язливий, проте постійний тиск від мами, та споглядання за щасливим подружнім життям Валерія брало своє — адже погляди у людей змінюються, чи не так?

Я проходжу до кухні. Заглядаю до холодильника. Після стакану молока, нашвидкоруч роздягаюся і падаю у ліжку.

Моє лагідне й миле ліжечко. Негідник Валерій прозиває його «траходром». Може у чомусь він правий — не сперечатимуся. Проте він мислить вузько, бо саме у цьому ліжку, перед сном, було прочитано силу-силенну купу книг. І, доречі, не лише технічних та детективних. Адже не хочеться у спілкуванні з котроюсь із подружок тупити, а вони

бувають здорово підковані у мистецтві, літературі та ще у всіляких речах.

Лежу я, намагаючись розслабитися на пахнучих свіжістю простирадлах, доречі випраних Горошинкою, та сон не йде. Душею й розумом я ще на роботі. У мізках перекручується: чи справляться хлопці з ремонтом компресора, чи не підводжу їх своєю відсутністю, бо саме мої технічні розробки використовуються при ремонті. Але з іншого боку: якщо начальник вважає за потрібне, саме зараз відправити мене у позачергову відпустку — йому видніше.

Потім заходився міркувати: як цікавіше використати відпустку, адже треба колись вириватися з щорічної одноманітності. Завжди одне й теж — дівчата, якісь культурні чи спортивні заходи і поїзка до батьків — все. Напевне час настав до змін, щось нуртує мене з середини, немов хоче сказати — пора, Вікторе, переводити життя на інші рейки! Може, саме тому, доля підкинула мені цю відпустку?

Після сотні перевертань з боку на бік вирішив — з роботою Дмитрович справиться — не вперше, до батьків поїду перед завершенням відпустки, а що-до архіважливого... Я задумливо, незрячим поглядом, якийсь час вдивлявся у стелю. І раптом, (таки я не даремно поважаю своє ліжечко), у голові висвітилася геніальна ідея: а що, як гайнути кудись

де мене ніхто не знає! І там, спокійно, без обридлого тельнякання двірних та телефонних дзвінків, обмізкувати цю нагальну проблему! Нещодавно я зробив профілактичний ремонт моторолерові — не підведе, підготуватися до подорожі можна за кілька днів. Тільки треба вирішити — куди податися...

Ще кілька перевертань і рішення визріло — Прибалтика. А чому б і ні! Відколи придбав моторолера, закрадалася мрія скупатися ще й у Балтійському морі, бо до Чорного вже їздив. Кілька тисяч кілометрів шляху, цілком вистачить для копирсання у собі.

Після цієї думки полегшало на душі, а може втома взяла своє — не зчувся, як задрімав.

* * *

Гадаєте мені дали виспатися? Дзуськи! І хто цей бузовір?... Слабо здогадатися з першого разу? Та не буду тягти коня за хвоста — звісно баламутка Горошинка. Я в соте пожалкував, що дав їй ключа від квартири.

Дівчина з розгону вискочила на ліжко і заходилася обціловувати, стискувати, м'яти моє зморене тіло. Вона, немов м'ячик, перекочувалася від голови до ніг і навпаки, невпинно торохтячи при цьому:

— Вітюнчику- пустунчику, я так скучила за тобою! Який ти запашний! Я так давно тебе не відчувала!..

Я розпрощався з відпочинком. В середині кипіло, та назовні не виходило, бо намагаюся ніколи з дівчатами не конфліктувати, принаймі в голос — це один з моїх принципів.

— Якщо ти пам'ятаєш рибко, ми лише учора вранці з тобою розсталися.

— Ні, ні, і ні! — не пам'ятаю! Начисто забула! Та порадій же за мене пустунчику — нарешті я здала той клятий залік! Це треба обов'язково відзначити. Давай почнемо прямо зараз!

І, полетіли в різні боки частини її одежі. За мить, Горошинка осідлала мене.

— Ну, пробуджуйся, ну давай!.. — це вже говорилося не до мене. — Потім ресторан. Я пригощаю, — це вже до мене. Проте «ми» ніяк не могли пробудитися. Напевне тут зібралися в одне: втома, настрої та прохолода у відносинах, яку Міла ще не відчувала, а може не бажала відчути.

Посовавшись на мені безрезультатно ще якийсь час дівчина, надувши ображено губи вляглася поряд, але на відстані долоні.

— Ти чого? Тільки не кажи, що стомлений! Раніше тобі це подобалося у будь-якому стані.

Я зрозумів, що наступає мить істини. Принципи — принципами, та треба вже щось

вирішувати.

— Я таки стомився — і це факт, — розпочав суворо і, зупинився. Ну, не можу бути з дівчатьми жорстоким, а тому, лише сказав: — Ти не збираєшся на канікули? Це ж був останній залік? Дома, напевне, зачекалися...

— Зрозуміло, — підбрала вона губи у нитку. — Кохання закінчилося — гуд бай май лав. А якщо скажу, що вагітна. Як зреагуєш?

На цей закид, я зреагував миттєво. Прибравши найщирішого вигляду сказав, що я не проти того, але нам потрібен якийсь час щоб прояснити наскільки міцні наші відносини.

Горошинка скотилася з ліжка і почала хапливо вдягатися.

— Так от! Щоб ти знав! Це не ти хочеш позбавитися мене! Я залишаю тебе! — Дівчина покопирсалася у сумочці. — І, тримай свого іржавого ключа, бо він мені вже не потрібен!

Напевне іржавим ключем вона хотіла дістати мене ще більше, та звідкіля їй було знати що метал-латунь не іржавіє. Проте я вже налаштувався до серйозної розмови.

— Міла, будь ласка. Я тебе не проганяю і розставатися з тобою не хочу, але, давай зробимо перерву одне від одного..., хоч на місяць. Я впевнений, що все стане на свої місця. Місяць, хіба це так довго?

— Та йди ти, під три чорти, вибриком! — Горошинка, відвернувши від мене збуряковіле обличчя, майже бігцем попрямувала до виходу. Гепнули двері і я залишився сам-на-сам зі своїми думками.

Я підвівся з ліжка. Залишки сна, після того гепання, зникли. Мене гризло сумління — не такою бачив я цю розмову, а з іншого боку: не таку дівчину бажав би мати за дружину, хоч ви мене вбийте. Внутрішній голос, проте, заспокоював: потрібно ж колись ставити крапки над «І». А ще: такі гепання дверима відбувалися неодноразово. Тому, якщо ми матимемо потребу одне у одному, то після відпустки обов'язково зустрінемося. Що ж до мене, то на відстані буде легше розібратися з почуттями.

Та-а-к. Із Квасолиною поки-що завершилося. На черзі Ніна? Що ж... Якщо вже так повелося: відведу сьогоднішній день для розбірок з милими, а завтра візьмуся за підготовку до подорожі, вирішив я, і почав налаштовуватися на розмову з Ніною.

* * *

Я вийшов з метро на Хрещатику і підземним переходом попрямував до зупинки тролейбуса, що мав мене везти до місця зустрічі з Ніною. Підбираючи до купи вагомні аргументи для розмови

з нею, я так зосередився, що від несподіванки мало не гепнувся на бруківку, коли хтось темпераментно обхопив мене зі спини.

— Вітосику! Ой, як славно, що я тебе зустріла! Я вже думала, що з нудьги подохну. Бо з цими дебілами, точно можна здохнути! — заторохтіла Альона.

Вже й не згадаю, за яких обставин познайомився з цією десятикласницею без гальм, але мороки від того знайомства зазнав чимало. Енергії дівчини цілком вистачило б на десятьох, та нікому було направити її у потрібному напрямку, тому й розкидалася щедро нею у всі боки.

Ледве вдалося віднайти її від відвідин мене на роботі. Вона завжди з'являлася близько опівночі. Щоб дістатися до холодильно-компресорного цеху, де я працював, їй потрібно перелізти більш ніж двометрову огорожу, що оточувала плодоовочеву базу. І що цікаво, за нею завжди тягся хвіст з кількох недоростків. Вони слугували капризі у всіх її забаганках. Це ж треба?! Допомогати подружці перелазити через огорожу для побачення з суперником і терпляче чекати повернення.

Юній, швидкоvizрілій екстремальці подобався секс, при тому у найнесподіваніших місцях. На роботі, вона тягла мене до цеху де її стогони та зойки ледве притишував неслабий шум компресорів. Видумщиця навіть примудрилася

звабити мене у роздягальні бази де я тренувався з веслування. Ми тоді заледве встигли, хоча я не впевнений, що вона отримала б менше кайфу навіть при наявності несподіваних глядачів.

Незрозуміло, чим я припав Альоні до душі, проте дійшло до того, що вона мало не завалила екзамени за десятий клас. Очевидно лише тоді, заклопотані собою батьки згадали, що мають дитину. Не бачились ми кілька тижнів. Потім вона повідомила, що зі школою повний порядок і вона вже одинадцятикласниця.

Дівчина, чи її свита, очевидно, якимось чином слідкували за мною. Варто прийти мені з роботи — і вона могла з'явитися будь-якої миті. Наші відносини були легкими і ні до чого не зобов'язували. Їх навіть Горошина не відчувала. З цим дівчиськом ми об'їздили на моторолері майже всі околиці Києва: пляжі, кафешки, парки. Проте, її феєрична натура була не для мене.

— Вітосику! Напевне ти вже забув мій вигляд, а я обновилася. Ось, поглянь, який модерновий прикид! — Альона забігла наперед мене. Я мало у друге не осів на підлогу: навпроти мене стояло густо, без смаку розмальоване юне створіння. З голови дівчини, в різні боки, стирчало безліч тоненьких кісок. Додавали безладу потерті й подерті джинси, що, проте, ефектно відтворювали її звабливі форми. Завершувала дикий букет, кофтина

з візерунками незрозумілого кольору, зв'язана вузликом на животі. — Ну, як? Це з Франції, тітонька підкинула. — Показала пальцем і поглядом на «модерновий прикид».

Я лише спромігся вимовити:

— Жах!

— От-от! Саме тому я тебе залишила. Обросли ви мохом Вітольде! Куди вам зрозуміти сучасну молодь!

Ну, ще не відомо хто кого залишив, — лише подумав я, та в голос не сказав, знаючи її непередбачуваність. Лише запропонував:

— То, що розбігаємося?

— Ні! І ще раз — ні! — безапеляційно вигукнула дівчина і оповила мою шию руками. — Мені розповіли про дуже цікаве місце на Трухановому острові, але туди можна дістатися лише на твоєму моторолері, бо Ромчиків «мерс» там не котить, — давай, поїдемо. Там буде славно, — і приставивши уста майже до мого вуха, немов-би у гаморі переходу хтось міг її почути, солодко додала: я знову хочу тебе. Думала, відкинула на віки, а як побачила — знову хочу! Хочу, і все тут!

— А як же вони? — я показав очима на двох патлатиків, що притулилися до стіни з другого боку переходу.

— Та ну їх, придурків. Зачекають. Еге ж

Ромчику? — помахала рукою в бік юнаків. Хлопці, хоча нічого не почули за шумом навкруги, та дружно помахали у відповідь.

І що їх тільки змушує триматися мов примагніченими біля неї? Я більш ніж упевнений, що інтиму з Альоною у них не було. Таки, напевне, я вже застарий щоб зрозуміти оцю непередбачувану молодь. Проте, час відкараскуватися від цієї несамовитої юнки.

— Альона, ти мене умовила, чесно. Давай зустрінемося..., на днях. Сьогодні ж, ну ні як! Справа життя й смерті.

— Не бре...? — кинула підозрілий погляд.

— Стервом буду! — саянув щирим поглядом на неї, і не чекаючи коли опам'ятається, рвонув з місця.

* * *

З Ніною ми зустрілися, як і домовилися, неподалік від поліклініки, де вона працювала. Ніна, звично запізнилася. Хоча десять хвилин для неї запізненням не вважається. Будучи відповідальним, я не раз зауважував їй на це, але сьогодні після поцілунку у підставлену щоку, лише запитав:

— Може до тебе? Поїмо чогось та відпочинемо? — (це так у нас зветься інтим).

Ніна, глянувши уважним поглядом мені в очі,

немов намагаючись упевнитися там у щирості мого бажання і відповіла:

— Ти ж знаєш, що у мене лише напівфабрикати. До того ж, ми відпочивали позавчора. — Напевне помітивши, якийсь порух у моєму погляді, швидко додала: — Ну-у-у, хіба-що, коли тобі дуже хочеться... Ні? Тоді, поїхали на схили?

І ми поїхали на схили Дніпра, у кафешку, котру з якогось часу облюбували.

У відносинах з Ніною, мені щось подбалося, а щось і ні. Подобалася її врівноваженість, передбачуваність і сімейність. Відносно сімейності — за тиждень чи два, нашого знайомства, ми вже існували немов давно одружені. Тут і готування їжі, що непомітно перейшло до мене і розмірений інтим з демократичними позами, а також зустрічі з чеканням. Після шаленої Квасолинки це було, до деякої міри, відпочинком. З іншого боку, саме це, вже починало дратувати.

У кафе, Ніна в першу чергу витерла серветкою стільці. Дістала з сумочки ще і простягла мені.

— Поклади на коліна.

Їли мовчки. Коли перейшли до десерту, я зробив пробний закид.

— Ніна, мене спровадили у відпустку.

Я уважно спостерігав за реакцією на сказане.

Ніна підвела очі від таці з морозивом. У погляді було здивування і ще щось.

— Чому тільки зараз я дізнаюсь про це?

— Розумієш, це стало несподіванкою навіть для мене. Один з наших, повинен піти, за сімейними обставинами, саме на час моєї відпустки. Розумієш?

— А те, що я кілька тижнів гризла голову завідувачому за путівки для нас і, таки дістала. Нічого не означає?

Я зробив здивовано-винувате обличчя.

— Але ж ти про путівки нічого не казала.

— Бо знала коли твоя відпустка, а путівки повинні були стати сюрпризом і подарунком на наш медовий місяць! Чи може ти вже передумав!?

Я дивився на Ніну, а в голові чомусь виникло порівняння у схожості її з Квасолиною. Напевне всі жінки коли їх переповнює гнів, та ще жалість до себе за не виправдані надії, на диво схожі між собою.

— Але ж, я не знав про те... — і намагаючись бути врівноваженим швидко додав: — а зараз немає ніякої можливості щось поміняти — наказ підисаний і, я вже у відпустці.

Я витримав її нищівний погляд.

— Зрозуміло! Я все, все зрозуміла!!

Ложечка дзенькнула об тацю. Стілець мало не перекинувся від різкого поштовху. Виструнчена

жінка, якусь мить бгала серветку, з тим швиргонула на стіл. Цей жест здивував і навіть трохи налякав мене — завжди така стримана... Чого ж можна чекати у майбутньому від такої непередбачуваної. Після цього рішучого, як на неї жести, голосно клацаючи каблуками, Ніна залишила приміщення.

«Ого! — за один день з трьома розібрався. Круто!» — з'єхидничав внутрішній голос. Що я міг йому відповісти. Згоден: вчинив — як стерво, але ж, інакше ці подружки не дозволять здійснити мій задум.

РОЗДІЛ 2

На другий ранок відпустки, я прокинувся з дивним, не знайомим раніше, відчуттям волі та очищення від тягаря бути комусь зобов'язаним. Цей моральний тягар щоденно давив на мене, змушуючи існувати у напруженому стані. Починаючи від холодильного цеху де працював, друзів, знайомих і закінчуючи милими, лагідними, а іноді злючими жінками. На роботі, якось непомітно за мною закріпилася відповідальність за обладнання і, що цікаво, не лише у моїй зміні. Варто статися аварійні ситуації, одразу ж виклик — неначе інших спеців немає. Виручай Вікторе — запарка. Хоча ніякої матеріальної винагороди за те не

передбачалося. Та хіба мова про винагороду. Не можу я відмовити, і все тут. У таких випадках Валерій казав, що на дурних воду возять.

З жінками не легше. Постійно чекати від них непередбаченого вчинку, чи сюрпризу — погодьтеся, напружує. Сьогодні ж, хоч в одному, нарешті, я вільний! А чому в одному? З роботою теж розібрався: щоб не смикали, сказав, що відразу їду до батьків у село, і буду дачником до завершення відпустки. Отже, спокійно можна налаштуватися на поїздку.

Мій гараж — це невелика прибудова до дійсно гаража Івана Гнатовича — інваліда, якому дозволили облаштуватися неподалік від місця проживання. За дозвіл доводиться частенько ремонтувати його Запорожця з ручним керуванням. Але я не ремствую. Тримати транспорт на відстані трьох хвилин ходьби від квартири, — заради цього варто іноді попрацювати.

Сьогодні, на додачу до гарного настрою, сонячно. На деревах, що буйно розрослися перед моїм будинком, на всі голоси співає птаство. Я заходжу до гаража і одразу намагаюся зосередитися на підготовці до далекої дороги. З самого початку треба розпланувати, що за чим, інакше, без достатнього досвіду можна щось важливе пропустити. Ще дома, я склав довжелезного списку і тепер по ньому, заходився збирати до купи

необхідне у дорозі.

Я захопився роботою так, що здригнувся від несподіваних кроків при вході.

— Помічника викликали?! — як завжди весело й напористо, загорланив Валерій — баламут.

Не розумію, як, вже кілька років витримую у одній зміні, цього: невисокого, міцної статури, з кругловидим, усміхненим обличчям, чоловіка. Напевне з-за контрасту — це жарт, а якщо відверто; у розвідку з ним, я пішов би не задумуючись.

Валерій енергійно відгорнувши залізачця на маленькому столику, що слугує мені за верстат, поставив пляшку «Пшеничної» і наповненого целофанового пакета.

— Я зрозумів, що виставлятися за відпустку ти не збираєшся і тому, як найближчий друг і соратник вирішив компенсувати цей промах.

Взагалі-то, я був не проти зустрічі з Валерієм, але тільки не сьогодні, бо підготовка була у самому розпалі. Про це, я йому одразу ж повідомив і «культурно» запропонував відвалити. Та він, ні трохи не образився.

— Не нада нас лікувати! І дурному зрозуміло, що саме тут потрібна моя світла голова і трудолюбиві руки. Кажі, до чого їх прикласти!

Я знав, що від Валерія просто так не відкараскаєшся і тому використав його на повну. Під обід мій дружбан, кволо звівши трудолюбиві

руки, гепнувся на єдиний табурет.

— Все, експлуататор! Я на роботі так не впираюся. Ось пожаліюся своїй половині, коли буде лащитися ввечері. Скажу, не годен ні до чого, бо Віктор знесилив важкою працею. Бережися! Хіба що... — він потягся до пляшки. — По чарці допінгу, інакше не підведуся.

Підготовка, в основному була завершена. Можна й розслабитися. Ми, наскільки дозволяла тіснява, розіклалися і під акомпанемент побажань Валерія (від щирого серця і великої душі) заходилися відмічати мою відпустку і вдале завершення майбутньої подорожі.

Не встигли, як слід розігрітися, у дверях замаячів Іван Гнатович. З кишені куртки виглядала шийка пляшки.

— Оце полаявся з старою, хоч душу з вами одведу.

Ну, як для такої важливої причини, не потіснитися?

Вже досить стемніло, коли ми підвели Гнатовича до квартири. Валерій натиснув на кнопку дзвінка. Ми дочекалися клацання замка і швидко, щоб не дай Бог, не зустрітися з «лагідною» дружиною старого, рвонули сходами донизу. При виході з будинку, захекані, всілися на лавочку. Проте відпочити та поспілкуватися нам не дозволив прихід постійних завсідників — язикатих тіточок.

Щоб не вислуховувати їхніх зауважень, що до нашого стану та виховання, ми поспішно подалися далі. У дворі, затіненому густолистям, через яке ледь, ледь пробивалося химерне місячне сяйво, заходилися обговорювали тонкощі моєї подорожі.

— Значить так: Київ, Рига, Петербург, Київ. Такий собі трикутник з хвостиком. Скільки там виходить ке-ме? — Валерій замислено вдивлявся в мене.

— Десь, більше трьох тисяч. Якщо кудись закортить збочити, то ще сотня, друга набереться.

Валерій загерготів:

— Ге-ге-ге! Ну, збочувать тобі не звикати, — і продовжуючи реготіти, з єхидним поглядом додав: — Згадав оце, як ми роздивлялися твій маршрут на мапі. Знаєш що він мені нагадав?

— Ну що? — запитав у передчутті чергового приколу.

— Сперматозоїда! Ги-ги-ги! Хвостик від Києва до Білорусії, а звідтіля вже трикутник: Рига, Таллін, Петербург, і знову Білорусія. Ну, точнісінько сперматозоїд? — і враз, посерйознішавши, менторським тоном, додав: — Вікторе, це знак того, що все твоє свідоме життя проминуло у блуді! Отже...

— Слухай!? Іди ти до біса, — незлобиво відповів я, розуміючи що товариша починає розбирати від випитого. Коли з ним таке

відбувається, він стає нищівним критиканом, хоча сам далеко не ангел — кому, як не мені це знати. Проте для ясності я уточнив: — Не в блядстві, друже, а у пошуках однієї — щоб на все життя! Знаєш, як це важливо і складно? Особливо з нинішньою розбещеною молоддю, яка лише мріє заскочити у ліжку, і все. Та що п'яному пояснювати. Пішли вже, бо Валентина точно пригадає мені оце випроводжання.

— Сам ти п'яний! — не образився Валерій, але запам'ятай! Якщо ти вирішив зайнятися самокопирсанням, ніяких дівчат. З-з-розумів, ніяких! Їх і тут тобі, от-так, вистачає! Е-ге ж?

Він ще встиг жестом показати, на скільки мені їх вистачає і я заштовхнув його у тролейбус, що зупинився прямісінько перед нами. Потім допоміг зачинитися дверям, на яких це єхидне стерво намалювало трикутника з хвостиком.

Заповнений відчуттям нормального завершення дня, я попростував до відпочинк

* * *

Підвестися рано, як задумав — не зміг. У голові гуло і гепало молотами. Після двох таблеток аспірину трохи попустило. Проте збирання проходило в'ялувато. Нарешті, згадавши «не злим-тихим словом», Валерія та свою податливість,

перевірів чи не забув чогось, чи все, що треба вимкнув, вирушив до гаража.

Погода радувала, але сьогодні, я сприйняв це як належне, без надемоцій. Турбувало інше: у будь яку мить на горизонті могла з'явитися котрась із подружок. Про всяк випадок, сторожко озираючись на всі боки, дістався до гаража. Біля дверей ще раз покрутив головою — від них можна чекати чого завгодно. Від скандальної Горошини, та від непередбачуваної Альони особливо.

Упевнившись, що горизонт безхмарний, викотив завантаженого по «саме нікуди» моторолера. Так і проситься на язик прізвисько — віслючок. Ніде правди діти — добряче ми з Валерієм вчора потрудилися. Хоча, якийсь мудрагель сказав, що всього передбачити неможливо. Залишається лише надіятися, що забуте мені не знадобиться. «Найголовніше, — тиснув Валерій, — відпочинок у дорозі». Він порадив за мою ідею, використати довший мого зросту мішок з міцного целофану. На нашій базі у такі накладають огірки і помідори для засолювання. «Респект від мене за класну ідею, — гепав у плече задоволений товариш. — Кинеш у середину надувний матрац, ковдру і ніякі природні катаклізми тобі не страшні»!

Я глянув на себе очима стороннього і залишився задоволений.

— Та-а-к... Попереду кілька тисяч кілометрів, Транспорт не повинен підвести. Здоров'я вистачить, щоправда трохи нудить від учорашнього застілля, та дорога вилікує. Вітерцем провіє і все прийде до норми. Що ж, Вікторе, пора!

Про всяк випадок, в останнє озирваюся навколо, і запускаю двигуна. Урочисто звучить марш «Прощання Слов'янки» у виконанні духового оркестру (якщо за оркестр вважати мої губи) і я вирушаю у мандри.

* * *

По Подолу проїхав інтелігентно. Намагався не прослизати поміж авто, терпляче чекав поки запалиться «зелений». Дивувався своїй витримці, але заради майбутньої подорожі вирішив йти на жертви. Дарницький район міста зустрів широкими проспектами. Згадалася, виставка фото старого Києва, яке нещодавно відвідав із Ніною. Там було велике фото Дарниці, столітньої давнини. От би підвелися предки. Напевне довго від шоку оговтувалися, коли б побачили суперрайон на місці поодиноких будиночків та заплав.

Від руху, по широченним проспектам Дарниці, отримав задоволення, а за містом, після залишеної за спиною будки з даїшниками, прийшло розуміння, що дорога до моря Балтійського —

вільна!

Рух на трасі у будні не дуже інтенсивний, проте, чи не одразу з'явилися свої заморочки. Від зустрічних велетенських фур, несло таким повітряним шквалом, що складалося враження, ще мить і віслючка змете зі шляху. Перші півгодини, чесно признаюся, бували моменти коли душа опускалася до п'ят, а по спині зрадливо скочувалися холодні краплини. Згодом, я пристосувався — потрібно лише, наскільки дозволяла асфальтівка, проскакувати, як можна подалі від того монстра і міцніше тримати кермо.

Якщо не брати до уваги нинішні складнощі та не думати про майбутні, перше враження було добре. Лобове скло забирає на себе основний потік вітру. Обличчя обдувають лише легкі, освіжаючі струмені. Двигун гуркотить рівномірно, без натуги. Швидкість вісімдесят кілометрів на годину — саме те, що треба. При обгоні можна видавити й більше. Я перевірив це обігнавши по-ходу вантіжівку, бо легковики мені були не по зубах. Залишається проїхати весь намічений шлях без поломок та аварій, і з новими, позитивними враженнями, повернутися назад. Щоправда, чим далі їхав, з'являлися претензії до шосе. Не завадило б йому бути трохи ширшим (не було б проблем з фурами). А ще, діставали глибокі вибоїни. Вони дисить густо розкидані по покриттю, тому, доводиться їхати

зигзагами. На трасі, що має назву міжнародної у рамках Союзу — це неприпустимо, але так є, інших варіантів поки-що не передбачається. Про шикарні американські та західно-європейські автобани, які іноді показують по телику, залишається лише мріяти.

Отже, я розраховую на майбутні позитивні враження, а з душі ніяк не зникає каяття. Може розстався занадто різко зі своїми коханими? Адже, це не в моїй натурі. Треба було відшукати інші, м'якші слова. Не люблю нести вантаж — почуття провини. Він гнітить і залишає рани на серці. Щоправда, з появою чергового кохання, рани загоюються, але для цього потрібен час.

Проймаю показник з поворотом до міста Остер. Послужлива пам'ять одразу піднесла випадок піжонства, що мало не закінчився катастрофою, але...

Гостював я того дня у Мишка — товариша по роботі, який проживає у Острі. Само-собой чимало хильнули обідаючи, а потім подалися купатися на Десну, що протікала неподалік.

На березі, серед пляжуючих, одразу запримітили гарну молоду жінку з собачкою. Для Мишка вона була зависока, але той, на моє дружнє зауваження, сказав, що в ліжку всі однакові. І почалася демонстрація наших досягнень у водному спорті.

Ми впірнали немов навіженні з тарзанки — мотузки підв'язаної до височенного дерева, плавали наввипередки. І все задля «звернути увагу». Я таки досяг цього, але чого мені це вартувало. Нерозумне щеня попленталося услід за господинею у воду. Дівчина не звернула на те уваги, попливла в один бік, а швидка течія, понесла цуценя в інший. Ми з Мишком одночасно зрозуміли, що з'явився шанс показати себе і рвонули рятувати мале. Течія та вири, що знаходились там, піднесли нам несподіваний сюрприз. Товариш, хоч і добряче під хмелем, але перший зрозумів ризик і повернув, а я вирішив: будь-що, цуцика врятую. До того ж, це був явний шанс познайомитися з дівчиною.

Я майже дістався до неслуха, і тут попав у самісіньке пекло могутньої водоверті. Хоча я встиг схопити тварину, але нас закрутило і потягло у глибочінь. Мені вже доводилося зустрічатися з цією напастю тому, не гаючи й секунди, я упірнув, і майже біля дна, де сила виру ослабла, на остатку дихання, загібаючи однією рукою, подався геть від небезпеки.

Як я виповз на беріг, вже й не пригадаю, проте ледь живий, гордо поклав перед стурбованою симпатулькою напівдохле цуценя. Потім, якийсь час, ми разом приводили до тями неслуха. Мишкові ж, залишалось на відстані, задро блискати на нас очима.

Найоригінальніше з усього, що тією дівчиною виявилася Ніна. Виявляється, вона приїхала на деньок до батьків, які відпочивали у дачному містечку неподалік.

Подальшим спогадам завадило ревіння двигунів за спиною. Цей звук мені добре знайомий. Він з'являється коли з глушника виймають деякі деталі.

Ревіще беззупинно підсилювалося. Незабаром зі мною порівнялися кілька мотоциклів. Водій переднього повернув голову у мій бік, підморгнув мов давньому знайомому і оповивши нас із віслучком смердючим чорним клубком, рвонув далі. Наступний мотоцикліст єхидно вишкірився і повторив дії першого. Ще двоє промчали в слід не глянувши в мій бік. Я відмітив про себе, що осіддали оті джигіти дві «Яв» та двоє «Іж-спортів», які коштують чималі гроші. Напевне їхні татусі непогано облаштовані. Що ж, таке життя: хто на явах та іж-спорхах, а хто на моторолері. Та, я від того не комплекую, бо люблю комфорт і мої подруги не заперечують коли пропоную покататися. Коротше — мене все влаштовує, хоча, якщо вже бути зовсім відвертим, іноді хотілося б рвонутися з місця і за кілька секунд сотня на спідометрі, але я реаліст і задовольняюся тим, що маю.

Мотоцикли зникли у сивому морозі,

залишивши загадку — чи ми могли перетинатися з переднім, який мені підморгував. Нарешті, я зупинився на тому, що можливо ми не знайомі, просто це звичайне дорожнє братство. Адже лише складнощі подорожі виявляють істинний характер людини. На цьому я врівноважився і почав розмірковувати чи зупинитися, чи ні, у славному місті Чернігові до якого невпинно наближався? Нарешті вирішив — майбутнє покаже. Якщо почуватимуся втомленим зупинюся перепочити, якщо навпаки, дістануся до Білорусії і заночую у Гомелі.

Так я розмірковував, але у півсвідомості стовбичив мотоцикліст — чомусь засів у пам'яті холодний, вивчаючий погляд.

РОЗДІЛ 3

Проїхавши містечко Козелець, що перед Черніговом, я здалеку примітив зупинку для відпочинку водіїв. Тут, після перших вісьмидесяти кілометрів, вирішив перевести дух. Розім'ятися, випити водички — зазвичай у таких місцях є криниця.

Завернув з дороги. Посеред рідкого ліска розлігся чималий заасфальтований майданчик. Обвів поглядом навкруги і одразу пожалкував, що завернув. У дальньому кутку майданчика

розташувалися вже знайомі мотоциклісти. Не те, щоб я налякався, хоча від такої публіки можна чекати чого завгодно.

Зупинився не поряд, але й не далеко, що б не подумали, що боюся. Заглушив двигуна й відразу ж став центром уваги. Ті вітально- заклично замахали руками.

— Дядьку, бери своє пійло та їжу і підгортай сюди! — вигукнув, мотаючи довгими патлами, один з молодиків.

Нічого не вдієш. Бувають запрошення від яких ризиковано відмовлятися. Я прихопив свій тормозок, з яким розраховував проїхати, якщо не до моря, то хоч половину шляху і підсів до гурту, викладаючи свої припаси на імпровізовану скатертину.

— Вибачайте, питва немає. В дорозі не п'ю.

— Оце правильно! — нетвердо виголосив висвічуючи бритим черепом один з мотоциклістів. — ми оцю пляшку доб'ємо і теж зав'яжемо! Еге ж Едику?!

Той до кого звертався лисий ствердно хитнув головою, не зводячи з мене вивчаючого погляду. Я відмітив про себе, що присутнім було не більше двадцяти. На хлопцях були теніски та шкіряні штани. Шкіряні, розцяцьковані блискітками куртки, рукавиці, валялися разом з мотоциклетними шоломами неподалік. Всі речі були не з дешевих, це

ще раз підтвердило моє спостереження: дітки не з бідних сімей. Дівчата були одягнені більш різномітно і простіше.

— Ну, розповідай-те, — немов змушуючи себе додати закінчення «те», запитав Едик. — Щоб виїхати на оцій табуретці треба мати велике бажання або важливу причину.

— Або бути чокнутим, ги-ги-ги, — докинув здоровань із розчервонілою від випитого фізіономією.

Сповідуватися перед ними я не збирався, а тому, проковтнувши з ковбасою і хлібом образу за зневажливе ставлення до мого супертранспорта, відповів:

— Вирішив так провести відпустку.

— Ризиковий чол. — підморгнув Едик до червонопикого. — А якщо у дорозі щось трапиться? Одному кранти. — повів поглядом по своїх. — Може приймемо кента до гурту?!

Присутні невдоволено загомоніли між собою.

— Але ж він сотні навіть не видавить з отого страхопудала! — вигукнув бритоголовий. — Тепер що, заради нього черепахою повзти? Ми на таке не підписувалися, скажи Стасе. — Його сусіда, теж бритоголовий, від чого схожий мов брат близнюк, зблиснув на того закоханим поглядом, згідливо замотав головою. — Еге ж, не підписувалися.

Едик розтягнув усмішкою тонкі губи, але від